

Henrik Berggren på Umeå Open i mars 1999.

Broder Daniel

ROSKILDEFESTIVALEN 1998. På den gigantiska campingen kravlar en rödögd festivalbesökare ut ur ett av tälten. Han har svarta manchesterbyxor, skrövlig svart kavaj och svart hår (över öronen). De rödsprängda ögonen omringas av smutsig utsmetad kajal och på det bleka ansiktet sitter några av silverstjärnorna kvar. Resten av dem badar förmodligen i en spya några meter därifrån. Han är hög, bakfull och verkar inte riktigt veta vart han är. Han tittar sig omkring medan han gör sitt bästa för att ta sig loss från det rasade tältet som det står »happy people never fantasize« sprayat över. Han nästan kvider fram en kort mening: »Broder Daniel... jag måste lyssna på Broder Daniel«. Kanske har hans flickvän stuckit med en annan, kanske missade han Pulps spelning, kanske har han bara druckit för många öl och rökt lite för mycket gräs. Hur som helst är Broder Daniel det första han tänker på när han vaknar upp hur sin festivaldvala. Han vill inte ha en till cigarett, inte vatten eller sällskap. Han vill lyssna på Broder Daniel.

Jag vet inte riktigt om det var så här det gick

till, ni vet ju själva hur ens uppfattningsförmåga är på röriga festivaler där man alltid har en grön flaska i handen. Men det är så här jag minns det. Och då spelar det ingen roll hur mycket som är efterkonstruerat, för det är trots allt ett väldigt bra exempel på den inverkan Broder Daniel haft på pop-Sverige. De kanske inte säljer så mycket skivor, de är hatade av en ansenlig mängd musiklyssnare, men för dem som verkligen tagit åt sig det de gör så betyder de ofantligt mycket. För att inte säga allt. Broder Daniel har med väldigt enkla medel skapat ett koncept som all kritik till trots har hållit tre skivor igenom och fått en armé av popfans att klä sig efter den givna uniformen. Och det med en musik som utstrålar allt annat än musikalisk talang.

Larm. Larm kombinerat med sångaren Henrik Berggrens enkla men träffsäkra texter. Det är ungefär vad musiken går ut på. Plus en massa olycklig kärlek förstås och en genomgående vi-mot-dom-känsla. Och stundtals är det också

rörande vackert. Henrik har den ovanliga förmågan att i tre eller fyra ord kunna uttrycka en känsla gemensam för alla som någonsin känt sig svikna, övergivna eller utanför.

Bilderna här intill är från bandets spelning på Umeå Open i mars 1999 och det var tänkt att vi skulle göra en intervju med bandet. Men efter många turer lyckades deras pressansvarig strula bort oss hederliga fanzinemakare; intervjun uteblev och stämningen inför spelningen sänktes. Om det var det som fick mig att tycka att bandet för kvällen saknade glöd låter jag vara osagt. Jag har insett att det inte är upp till mig att avgöra; min hängivenhet sträcker sig ändå bara till deras känsla och träffsäkerhet på skiva. Det är alla de som stod längst fram – med sina pocketkameror i högsta hugg och sjöng med i texterna – som vet om det var bra eller inte. Det är ju trots allt de som kommer att kravla sig ur sina kommande depressioner med Broder Daniel dånande i öronen.

